

וְאֵית לַיָּה רִשׁוֹ לְקַיִמָן, אֶת־הַפֶּךְ לַיָּה לְנִגַע צַרְעַת וּמִי שֶׁלֹּא מְקַיִם אֶת שְׁלֹשֶׁת הַסְּעוּדוֹת הַגַּם שִׁישׁ לוֹ יִכּוֹלֵת לְקַיִמָם, אִזּוֹ מִתְּהַפֵּךְ לוֹ עֲנַג לְנִגַע צַרְעַת. וּבְגִין דָּלָא יֵיתִי לְהֵאֵי, אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לָוֹ עָלַי וְאֲנִי פּוֹרַע, (ישעיה נח) אִזּוֹ תִּתְעַנֵּג עַל יְהוָה וּבְכַדִּי שֶׁלֹּא יִנְגַע הָאָדָם אִמְרַהּ הַקַּב"ה לוֹ עָלַי וְאֲנִי פּוֹרַע, [קפא] בְּכַדִּי לְקַיִים אֶת מִש"כ אִזּוֹ תִּתְעַנֵּג עַל ה' וְלֹא יִהְיֶה לוֹ

נגע ח"ו.

להאיר את השולחן במנורה

רְבִיעָא, לְאַהֲרָא פְּתוּרָא בְּמִנְרָתָא הַדְּבַר הַרְבִּיעִי הוּא לְהֵאֵיר

את השולחן במנורה, [קפב] בְּכַדִּי לְהֵאֵיר מִשְׁמַן דְּחִכְמָה דְּמַלְכוּת לְשׁוֹלְחָן

דְּבִינָה דְּמַלְכוּת, וְעִי"כ מִתְּמַתְקִים הַגְּבוּרוֹת. כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ קְדָמָאִין,

שְׁלַחַן בַּצִּפּוֹן, מְנוֹרָה בְּדָרוֹם, דְּפְתוּרָא דְּקְדָשָׁא בְּרִיךְ

הוּא הָכִי צְרִיכָא לְמַהוּי וְסוּד הַדְּבַר שֶׁצְרִיךְ לְהַדְלִיק אֶת הַנְּרוֹת לִיד הַשׁוֹלְחָן

הוּא כְּמוֹ שְׁבִיאָרוֹ הַקְּדֻמוֹנִים שֶׁהַשְּׁלַחַן בַּצִּפּוֹן וְהַמְּנוֹרָה בְּדָרוֹם, כִּי כֵךְ שׁוֹלְחָנוֹ שֶׁל הַקַּב"ה

צְרִיךְ לְהִיּוֹת, שֶׁהִבִּינָה דְּמַלְכוּת שֶׁהִיא סוּד שׁוֹלְחָן בַּצִּפּוֹן, וְשִׁמְן הַמְּנוֹרָה דְּחִכְמָה דְּמַלְכוּת

בדרום (הרמ"ז).

אור הרשב"י

[קפג] וּבִיאַר הַרְמ"ז שְׁבִדּוּקָא מִנָּה הוּזַהר לְרְבִיעִי אֶת הַמְּנוֹרָה וְלַחֲמִישִׁי אֶת הַקִּידוּשׁ מֵאַחַר שֶׁהוּא רִמּוֹ שֶׁצְרִיךְ לְהַסְתַּכֵּל בְּנֵר קוּדֵם הַקִּידוּשׁ וּבִתּוֹךְ הַקִּידוּשׁ וְכַמִּש"כ בְּשַׁעֲה"כ שֶׁלְּהִי דְרוּשׁ קְבֵלַת שְׁבַת.

[קפד] כְּדֵאִיתָא כְּבִיעָה דָּף טו עֲמוּד ב' מֵרַבִּי יוֹחָנָן מִשׁוּם רַבִּי אֲלִיעֶזֶר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן: אִמְרַהּ לְהֵם הַקִּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל: בְּנִי, לוֹ עָלַי וְקִדְשׁוֹ קְדוּשַׁת הַיּוֹם, וְהֵאֱמִינוּ כִּי וְאֲנִי פּוֹרַע.

הלימוד היומני

לע"נ מו"ר רה"י הסבא קדישא ר' שלום אהרון בן רחל צצוק"ל

לומר ויכולו על כוס הקידוש

חֲמִישָׁאָה, כּוּס דְּוַיְכָלוּ הדבר החמישי הוא לומר ויכולו על כוס הקידוש.

כו"ס, בְּחֶשְׁבוֹן אֱלֹהִים. וַיְכָלוּ ע"ב, דְּכָלִּיל

לֹזַן בְּלָה קְדִישָׁא דהיינו כו"ס הוא כמנין אלהי"ם דמלכות, ותיבת ויכולו הוא

כמנין ע"ב דחס"ד, וסוד הדבר הוא שע"כ נכללת הכלה הקדושה דמלכות באור החסד,

דְּהָאֵי כּוּס מְלֵא יֵינָא דְּאוּרִייתָא, צְרִיךְ לְאַסְהָדָא עַל

עוּבְדָא דְּבְרָאשִׁית וזה הכוס דמלכות הוא מלא בינה של תורה שבעל פה, והיא

צריכה להעיד על מעשה בראשית שבתורה שבכתב דז"א [קנפ].

אור הרשב"י

ב'ראשית, ור"ת מ"ב. מלא יינא דאורייתא, כו"ס מלא סודו אלקי"ם, י"ה מל"א, וי"ה אנו מכוונים בו במילוי יו"ד ה"י ב' פעמים, מע"ב וס"ג, בסוד חו"ב דז"א המאירים בחו"ב דרחל, ושניהם בגי' יי"ן, והיינו יינא דאורייתא, סוד זעיר שהוא הנקרא תורה שבכתב, שיש בו חו"ג, מצוות עשה ומצוות לא תעשה, ואלו מתכנסים ביסודו וניתנים בדעת רחל, ושניהם נקראים י"ה, ובפרט בדעת רחל המתמצע בין חו"ב שלה שסודן י' ה'. ונאמר (תהלים קכב, ד) שבטי י"ה עדות, ולכן צריך לאסהדא על עובדא דבראשית, הם חג"ת נהי"ם המקבלים מן הדעת, ושני העדים שתי אותיות י"ה, ומהם נמשכים ע' אורות דב' מילואי י"ה מלאים, וע' תיבות של הקידוש בסוד מקיף, היין והדיבור. ועוד י"ל כי יין מלא יו"ד יו"ד נוי"ן עולה קמ"ו, ומילוי כוס כ"ף ו"ו סמ"ך עולה קמ"ו, והכמ"ה ובינ"ה

[קנפ] והרמ"ז ביאר דהאי כוס מלא וכו', ידוע ששם אלקי"ם צירופו מל"א י"ה, ואז מתעורר כח הדיבור, הפך (תהלים למ, ג) נאלמתי דומיה. והנה אנו מכוונים בסוד הקידוש שני י"ה מלאים ביודין ואחד פשוט ושלתם פ"ה, כלומר שיש לנו פתחון פה, ועם הכולל עולים כו"ס. ואמנם היין שבתוכו סודו ז' יודין דע"ב ס"ג שיוודין מהו"ב דזעיר לחו"ב דנוק, ומאירים בכוס שה"ס הדעת, וכנגדן ע' אותיות בקידוש, וה"ס יינא דאורייתא, שהגבורות של הכוס שה"ס היין, מתמתקות ע"י ע' אורות דחו"ב שה"ס התורה (ד, ו) כי היא חכמתכם ובינתכם. ובהאירם בתוך הכוס הו"ל שני עדים, וכל עדות הוא בדעת, לכן אנו מעידים בע' תיבות של מעשה בראשית שנברא בשם אלקי"ם, והכו"ס רומז גם לזה. וגם כי ג' שמות י"ה הנזכרים סודם ג' ידות כנזכר בסה"כ, ושבהם מעשה

הלימוד היומני

לע"נ מו"ר רה"י הסבא קדישא ר' שלום אהרון בן רחל זצוק"ל

לומר על השולחן דברי תורה למתק הדינים וליחד את זו"ן

**שְׁתִּיתָאָהּ, לְמַהוּי עַל פְּתוּרָא דְבְרֵי תוֹרָה, דְּהָכִי
אוֹקְמוּהָ מְאִירֵי מִתְנִיתִין, ג' שְׁאֶכְלוּ עַל**

שְׁלַחַן אֶחָד וְלֹא אָמְרוּ עָלָיו דְּבְרֵי תוֹרָה וְכוּ' הדבר השישי

הוא לומר על שולחנו דברי תורה וכמו שביארו בזה חז"ל, [דף 199]. **וְרִזָּא דְּמַלְחָה,**

בְּגִין דְּהָא אוֹקְמוּהָ שְׁלַחַן בְּצַפּוֹן, וְאוֹרֵייתָא אֲתִיְהִיבַת

מִימִינָא. לְחֶבְרָא יְמִינָא דְּאִיהוּ רַחֲמֵי, בְּשִׁמְאֵלָא דְּאִיהוּ

דִּינָא וסוד הדבר שצריך לומר דברי תורה על השולחן הוא מאחר שביארו חז"ל

שהשולחן דמלכות הוא בצפון הגבורה, ודברי התורה הם בימין החסד בסוד 'מימנו אש דת

למו', ועי"כ מחברים את ימין התורה דז"א שהוא רחמים, בשמאל דמלכות שהיא דין, ובזה

מתייחדים זו"ן ומתמתקים הדינים. **דְּאוֹרֵייתָא אִיְהִי יְהוָה מִימִינָא,**

פְּתוּרָא אֲדַנִּי מְשִׁמְאֵלָא, וְעָרִיד לְחֶבְרָא לֹוֹן כי הנה התורה הוא

ז"א הנקרא הוי"ה שהוא בימין, והשולחן הוא המלכות הנקראת אדנ"י שהיא בשמאל, ועי

דברי תורה על השולחן מייחדים אותם. **דְּבְגִין דְּפְתוּרָא מְשִׁמְאֵלָא,**

אוֹקְמוּהָ רַבָּנָן דְּמִתְנִיתִין, קָשִׁין מְזוֹנוֹתֵינוּ (דף רע"ג ע"ב) **שְׁל**

אור הרשב"י

מזבחי מתים שנאמר (ישעיה כ"ח) כי כל
שלחנות מלאו קיא צואה בלי מקום אבל
שלשה שאכלו על שלחן אחד ואמרו עליו
דברי תורה כאילו אכלו משלחנו של מקום
ברוך הוא שנאמר (יחזקאל מ"א) וידבר אלי
זה השלחן אשר לפני ה'.

ג' קמ"ו, וסוד היין הוא ז' יודין דע"ב ס"ג,
שהם נשמה לז' נקודין של שם אלקי"ם, והיינו
ינא דאורייתא.

[דף 199] כדאיתא באבות פרק ג' משנה ג' רבי
שמעון אומר שלשה שאכלו על שלחן אחד
ולא אמרו עליו דברי תורה כאילו אכלו

הלימוד היומני

לע"ג מו"ר רה"י הסבא קדישא ר' שלום אהרון בן רחל זצוק"ל

אָדָם בְּקִרְיַת יָם סוּף ומאחר שהשולחן דמלכות הוא בשמאל הדינים, אז לכן אמרו חז"ל במשנה קשים מזונותיו של האדם כקריעת ים סוף, [קפה] דהיינו שהמזונות של השולחן הם מצד הדינים הקשים כסוד קריעת ים סוף. **וּבְגִין כֵּן, צָרִיךְ תְּלַמֵּיד חֶכֶם לְזַמְּנָא עִמְיָה, לְמַאן דִּישְׁתַּדֵּל בְּפִתְנָמֵי אוֹרְיָתָא** ומשום כך צריך האדם לזמן אצלו תלמיד חכם בכדי שהוא יעסוק על שולחנו בדברי תורה, ועי"כ יתמתקו הדינים ויתייחדו זו"ן, ובוה יושפע לו שפע מזונותיו בנחת[קפז].

להאריך על השולחן בדברי תורה

שְׁבִיעָאָה, לְאַרְכָּאָה עַל פְּתוּרָא, בְּגִין עֲנִיִּים הדבר השביעי הוא שצריך להאריך על שולחנו בכדי שיוכלו לבוא עניים ולסעוד על שולחנו. **וּבְגִין דָּא, כָּל הַמַּאֲרִיךְ עַל שְׁלַחְנֵי מַאֲרִיכֵין לֹא יָמִיו וְשָׁנוֹתָיו** ומשום כך אמרו חז"ל כל המאריך על שולחנו מאריכים לו ימיו ושנותיו[קפז]. **וּבְגִין כֵּן (משלי י) וַצַּדִּיקָה תִצֵּיל מִמָּוֶת. דְּעֲנִי**

אור הרשב"י

[קפז] וכתב הרמ"ז שנראה שהוא דווקא בשבת ולא בחול כי מסתמא אין לאדם מעדנים בחול לכבד אורחים. והדמשק אליעזר כתב שהכוונה שיחזיק תלמיד חכם ויפרנסו בכדי שיוכל לעסוק בתורה כדאיתא בתיקונ"ז ב' ע"א.

[קפז] כדאיתא בכרכות דף נד עמוד ב' ואמר רב יהודה שלשה דברים המאריך בהן

והגם שמאמר חז"ל הוא בחול ולא בשבת, בכל זאת תנא ליה הכא כי סד"א העוסק במצוה פטור מן המצוה קמ"ל (הרמ"ז).

[קפה] כדאיתא בפסחים דף קיה עמוד א' אמר רב שיובי משמיה דרבי אלעזר בן עזריה: קשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף, דכתיב נתן לחם לכל בשר וסמין ליה לגזר ים סוף לגזרים.

הלימוד היומני

לע"נ מו"ר רה"י הסבא קדישא ר' שלום אהרון בן רחל צעוק"ל